

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

מעשה מ'קאפצין פאשא'

אחר כך הלך הפאשא הנ"ל אל המלך ויספר לו כי שמע מהישראל הנ"ל, שאמר שיש לו יסורים גדולים, כי בכל עת שמדבר עם המלך מרגיש ריח רע יוצא מפי המלך, על כן נסכם עצתו כשיבוא לדבר עמה, אדוני המלך, יאחז מטפחת עם בשמים נגד פיו כדי שלא ירגיש הריח הרע מפי המלך, וזה לך האות כי כנים דברי, כי למחר פאשר יבא לדבר עמה תראה בעיניך שאוחז את המטפחת נגד פיו. כששמע זאת המלך נתכעס מאד, ואמר לו כשאראה אשר כנים דבריך אז אאביד אותו מן העולם.

והנה הישראל הנ"ל בא ביום מחר לפני המלך, ויאחז המטפחת נגד פיו פאשר יעץ לו הפאשא הנ"ל, כי האמין לדבריו. והמלך כשאראה זאת וינכח לדעת כי כנים הם דברי הפאשא, תכף כתב מכתב פדברים האלה, "כאשר יבא האיש המוסר כתב זה לפניכם תשליכו אותו תכף לכבשן האש אשר כל חיבי מיתות נשפטים שם". והמלך חתם את המכתב בחותמו, ואמר לזה האיש, אבקש ממך שאתה בעצמך תביא את המכתב הזה להאיש שנכתב על האדרעס [הפכתבת] שהוא במקום פלוני. והישראל הנ"ל לקח המכתב, והבטיח להמלך אשר יעשה פדבריו. ולא ידע מה כתוב בו והלך לביתו.

פעם אחת היה אצל המלך התוּגֵר איש אחד מאחינו בני ישראל שהיה חשוב בעיניו מאד מאד מכל שרי המלוכה אשר לו, ויאהבהו אהבה גדולה ועצומה מאד יותר מכל שרי המלוכה. ובכל יום ויום היה קורא אותו לביתו להשתעשע עמו יחד. ויקנאו בו שרי המלוכה, וחשבו מחשבות להעליל עליו לפני המלך שיאבדוהו מן העולם.

והיה ביניהם פאשא אחד שהיה נקרא "קאפצין פאשא". ששנאתו להישראל הזה היתה גדולה יותר מכל השרים. ולפני הישראל הראה עצמו כאוהב לו, ובכל יום חשב מחשבות שיצליח חפצו בידם למצא עליו איזה עלילה לפני המלך. פעם אחת בא הפאשא הנ"ל להישראל הנ"ל, והתחיל לדבר עמו בערמה, ויספר לו באשר שהיה אצל המלך, ושמע מפיו איך שהוא אוהב אותה, אך יש לו יסורים מדבר אחד, כי כשאתה בא לפניו לדבר עמו אינו יכול לסבל ריח פיה, כי הוא מרגיש ריח רע נודף מפיה, והוא אינו יכול להיות בלעדיה, ויש לו יסורים גדולים מזה, לזאת עצתי כי בכל עת שתבוא לפני המלך, תאחז מטפחת עם בשמים לפני פיה, כדי שלא ירגיש המלך הריח הרע מפיה, כי הבשמים יבטלו הריח רע למען לא תבאש בעיני המלך. והישראל הנ"ל מחמת תמימותו האמין לדבריו, ונסכם בדעתו לעשות כן.

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂי־וַת מִשְׁנֵי־קַדְמוֹנִיּוֹת

מַעֲשֵׂה ב' - מִמֶּלֶךְ וְקִיסָר (5)

שְׁסַפְּרָה רַבֵּנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב זִיע"א

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה מֶלֶךְ אֶחָד זָקֵן. וְהָיָה לוֹ בֵּן יָחִיד, וְהָשִׂיא אוֹתוֹ, וּמָסַר מַלְכוּתוֹ לְבָנוֹ. אָמַר הַבֶּן מֶלֶךְ, שְׂיִלְךָ וַיִּטִּיל עִם אִשְׁתּוֹ בָּיָם, כְּדִי שְׁתַּהַיֶּה רְגִילָהּ בְּאוֹרֵי הַיָּם פֶּן, חָס וְשָׁלוֹם, מְכַרְחִים בְּאִיזוֹ פַּעַם לְבָרַח בָּיָם.

וְהָלַךְ עִם אִשְׁתּוֹ עִם הַשָּׂרִי מְלוּכָה וּפְרָשׁוֹ בְּסַפְיָנָה, וְהָיוּ שָׁם שְׂמֵחִים וּמְשַׁחֲקִים מְאֹד. אַחֲרֵכֶּךָ אָמְרוּ שְׂיִפְשֻׁטוּ כָּלֶם בְּגִדֵיהֶם (הֵינּוּ הַבֶּן מֶלֶךְ עִם הַשָּׂרִי מְלוּכָה שֶׁהָיוּ שָׁם בְּסַפְיָנָה הַתַּעֲצוֹ מִחַמַּת שְׂמֵחָה, שֶׁהָיוּ כָּלֶם פּוֹשְׁטִים אֶת בְּגָדֵיהֶם, וְכֵן עָשׂוּ) וְלֹא נִשְׂאָר עֲלֵיהֶם כִּי אִם הַפְּתָנָת. וְהָיוּ מִתְחַזְּקִין לַעֲלוֹת עַל הַתֵּרוֹן. וְהָיָה הַבֶּן מֶלֶךְ הַנַּ"ל מִתְחַזֵּק לַעֲלוֹת לְשָׁם.

וְהָיָה (הֵינּוּ הַבֵּת קִיסָר הַנַּ"ל) בְּאַתָּה עִם הַסַּפְיָנָה (שְׁלָה הַנַּ"ל) וְרָאִיתָ אוֹתוֹ הַסַּפְיָנָה הַנַּ"ל (הֵינּוּ הַסַּפְיָנָה שֶׁל הַבֶּן מֶלֶךְ עִם שָׂרִי מְלוּכָה הַנַּ"ל), וּבִתְחִלָּה הָיְתָה יִרְאָה לְהִתְקַרֵּב. אַחֲרֵכֶּךָ נִסְמְכוּ קֶצֶת, וְרָאוּ שֶׁהֵם מְשַׁחֲקִים מְאֹד, וְהִבִּינוּ שֶׁאֵינָם גְּזֻלָּנִים, וְהִתְחִילוּ לְהִתְקַרֵּב. אָמְרָה הַבֵּת קִיסָר לְחִבְרוֹתֶיהָ: אֲנִי יְכוּלָה לְהַפִּיל אֶת אוֹתוֹ הַקֶּרֶחַ לְתוֹךְ הַיָּם (הֵינּוּ אֶת הַבֶּן מֶלֶךְ הַנַּ"ל, שֶׁהָיָה עוֹלָה בְּרֹאשׁ הַתֵּרוֹן, כִּי הַבֶּן מֶלֶךְ הַנַּ"ל הָיָה קֶרֶחַ, דְּהֵינּוּ שֶׁהָיָה מְקַרָּח רֹאשׁוֹ מִשְׁעָרוֹת. אָמְרוּ לָהּ: וְאֵיךְ אֶפְשָׁר; הֲלֹא אָנוּ רְחוּקִים מֵהֶם מְאֹד. אָמְרָה לָהּ שֶׁיֵּשׁ זְכוּכִית שְׁשׁוּרָף, וְעַל־יְדֵי זֶה תִּפִּיל אוֹתוֹ. וְאָמְרָה שֶׁלֹּא לְהַפִּיל אוֹתוֹ עַד שֶׁיַּעֲלֶה עַל רֹאשׁ הַתֵּרוֹן מִמֶּשׁ, כִּי כִּשְׁהוּא בְּאִמְצָעֵית הַתֵּרוֹן, אֲזִי כִּשְׂיִפֵּל, יִפֹּל אֶל תוֹךְ הַסַּפְיָנָה, אֲבָל כִּשְׂיַעֲלָה בְּרֹאשׁ, אֲזִי כִּשְׂיִפֵּל, יִפֹּל לְתוֹךְ הַיָּם. הַמְתִּינָה עַד שֶׁעָלָה אֶל רֹאשׁ הַתֵּרוֹן מִמֶּשׁ, וְלִקְחָה הַזְכוּכִית שְׁשׁוּרָף נֶגֶד הַחֲמָה (שְׁקוּרִין בְּרַעַן בְּרִיל) וְכוּנְנָה נֶגֶד מַחוּ, עַד שֶׁנִּכְוָה מַחוּ וְנִפְּל לְתוֹךְ הַיָּם.

וַכִּיּוֹן שָׂרְאוּ (אֲנָשֵׁי הַסַּפְיָנָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל) שֶׁנִּפְּל, נַעֲשֶׂה שָׁם רַעַשׁ גָּדוֹל, כִּי אֵיךְ יוּכְלוּ לַחְזוֹר לְבֵיתָם, כִּי הַמֶּלֶךְ יָמוּת מִחַמַּת צַעַר. וְאָמְרוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַסַּפְיָנָה שְׂרוֹאִין (הֵינּוּ לְסַפְיָנָה זוֹ הַנַּ"ל שֶׁל הַבֵּת קִיסָר) אוֹלֵי יֵשׁ שָׁם אֵיזָה דְּקָטוֹר שְׂיִוְכַל לְתַן לָהֶם עֵצָה. וְהִתְקַרְבוּ אֶל הַסַּפְיָנָה הַנַּ"ל (הֵינּוּ הַסַּפְיָנָה שֶׁל הַבֵּת קִיסָר עִם הַשָּׂרוֹת הַנַּ"ל) וְאָמְרוּ לָהֶם (אֲנָשֵׁי הַסַּפְיָנָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁרוֹת עִם הַבֵּת קִיסָר הַנַּ"ל) שֶׁלֹּא יִתְיָרְאוּ כָּלֶל, כִּי לֹא יַעֲשׂוּ לָהֶם כָּלֶל. שָׂאֵלוּ אוֹתָם: אוֹלֵי יֵשׁ בֵּינֵיכֶם דּוֹקְטוֹר שְׂיִתֵּן לָנוּ עֵצָה. וּסְפְּרוּ לָהֶם כָּל הַמַּעֲשֵׂה, וְשַׁבֵּן הַמֶּלֶךְ נִפְּל לְתוֹךְ הַיָּם, וְאָמְרָה הַבֵּת קִיסָר, שְׂיִוְצִיאוּ אוֹתוֹ מִן הַיָּם. וְהָלְכוּ וּמְצָאוּ אוֹתוֹ וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ. וְלִקְחָה הַדֹּפֵק בְּיָדָהּ, וְאָמְרָה שְׁנִשְׂרַף מַחוּ. וְקָרְעוּ הַמֶּשֶׁחַ וּמְצָאוּ שְׂכַדְבְּרִיָּה כֵּן הוּא, וְנִבְּהָלוּ מְאֹד. וּבִקְשׁוּ מִמֶּנָּה שֶׁתִּלְךָ עִמָּהֶם לְבֵיתָם, וְתַהַיֶּה דּוֹקְטוֹר אֲצֵל הַמֶּלֶךְ, וְתַהַיֶּה חֲשׂוּבָה וְגִדּוּלָה מְאֹד, וְלֹא רָצְתָה. וְאָמְרָה כִּי אֵינְנָה דּוֹקְטוֹר, רַק שְׂיִוְדַעַת סֵתָם דְּבָרִים הִלְלוּ.

וְלֹא רָצוּ (אֲנָשֵׁי הַסְּפִינָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ) לַחְזֹר
לְבֵיתָם, וְהָלְכוּ שְׁתֵּי הַסְּפִינֹת בְּיַחַד.

וְהוּטַב בְּעֵינַי הַשָּׂרִי מְלוּכָה מְאֹד,
שֶׁהַמֶּלֶכָה שָׁלְהֶם תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר,
מִחֲמַת גְּדֹל חֻכְמָתוֹ שֶׁרָאוּ בּוֹ. (כִּי הַשָּׂרִי מְלוּכָה
שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ הַנְּ"ל, שֶׁנִּפְל וּמָת, סָבְרוּ שֶׁהִבֵּת קִיסָר עִם
הַשָּׂרוֹת הַנְּ"ל הֵם זְכָרִים, כִּי הָיוּ מְלַבְּשִׁים בְּמַלְבוּשֵׁי
זְכָרִים כַּנְּ"ל. עַל כֵּן רָצוּ שֶׁהַמֶּלֶכָה שָׁלְהֶם, שֶׁהִיא אִשְׁת
בֶּן הַמֶּלֶךְ שָׁמָת, תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, שֶׁהִיא בְּאִמַת הַבֵּת
קִיסָר, שֶׁהָיוּ סְבוּרִים שֶׁהִיא דּוֹקטוֹר, מִחֲמַת שִׁידְעָה
בְּחֻכְמָתָהּ שֶׁנִּשְׂרַף הַמֶּלֶךְ שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּפְל, כַּנְּ"ל)
וְשִׁיחָהּ הוּא מֶלֶךְ שָׁלְהֶם, וְאֵת הַמֶּלֶךְ שָׁלְהֶם
(הֵינּוּ הַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן הַנְּ"ל) יִהְרָגוּ, (כֹּל זֶה הָיוּ רוֹצִים
מְאֹד הַשָּׂרִי מְלוּכָה הַנְּ"ל)

אֲךָ שֶׁלֹּא הָיָה אֲפָשֶׁר לְדַבֵּר דְּבַר כְּזֶה אֶל הַמֶּלֶכָה,
שֶׁהִיא תִּשָּׂא דּוֹקטוֹר. גַּם לְהַמְלִיכָה הוּטַב
גַּם־כֵּן מְאֹד שֶׁתִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, אֲךָ
שֶׁהִיטָה מִתִּירָאָה מִן הַמְּדִינָה, פֶּן לֹא יִתְרָצוּ
שִׁיחָהּ הוּא מֶלֶךְ, וְהַסְּכִימוּ לַעֲשׂוֹת
מִשְׁתָּאוֹת כְּדֵי שֶׁעַל הַמִּשְׁתָּה בְּשַׁעַת חֲדוּהָ
יֻכְלוּ לְדַבֵּר מְזֵה. וְהָיוּ עוֹשִׂין מִשְׁתָּה אֲצֵל
כָּל אֶחָד בְּיוֹמוֹ.

כְּשֶׁהִגִּיעַ יוֹם מִשְׁתָּה שֶׁל הַדּוֹקטוֹר (הֵינּוּ הַבֵּת
קִיסָר), נָתַן לָהֶם מִיַּיִן שֶׁלוֹ הַנְּ"ל וְנִשְׁתַּכְּרוּ.
בְּשַׁעַת חֲדוּהָ אָמְרוּ הַשָּׂרִים: מַה יָּפֶה הָיָה
שֶׁהַמֶּלֶכָה תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר. וְאָמַר

הַדּוֹקטוֹר. יָּפֶה מְאֹד הָיָה, רַק אִם הָיוּ מְדַבְּרִים
זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי (הֵינּוּ שָׁלֹא בְּשַׁעַת שְׂכָרוֹת).

נִעֲנִית הַמֶּלֶכָה גַּם־כֵּן וְאָמְרָה: מַה יָּפֶה הָיָה
שֶׁהִיא תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, רַק שֶׁהַמְּדִינָה
תִּסְכֶּימָה עַל זֶה. הַשָּׂרִיב שֶׁנִּית הַדּוֹקטוֹר (הֵינּוּ
בֵּת הַקִּיסָר): יָּפֶה מְאֹד הָיָה, רַק אִם הָיוּ מְדַבְּרִים
זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי. אַחֲר־כֵּן כָּשֶׁהִקִּיצוּ
מִשְׂכָּרוֹתָם, נִזְכְּרוּ הַשָּׂרִים מַה שֶׁאָמְרוּ
וְנִתְּבִישׁוּ בְּעֵצְמוֹן מִהַמֶּלֶכָה, שֶׁאָמְרוּ דְּבַר
כְּזֶה, אֲךָ הֵלֹא הָיָה גַּם־כֵּן בְּעֵצְמָהּ אָמְרָה זֹאת,
וְהִיא גַּם־כֵּן נִתְּבִישָׁה מִפְּנֵיהֶם, אֲךָ הֵלֹא גַּם
הֵם אָמְרוּ זֹאת.

וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר מְזֵה וְנִסְכְּמוּ בֵּינֵיהֶם־כֵּן,
וְנִתְּחַתְּנָה הִיא עִם הַדּוֹקטוֹר (וְכַנְּ"ל הֵינּוּ עִם בֵּת
הַקִּיסָר, שֶׁסָּבְרוּ שֶׁהִיא דּוֹקטוֹר, כַּנְּ"ל) וְהָלְכוּ
לְמְדִינָתָם. וְכִשְׁרָאוּ בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁהֵם בָּאִים,
שֶׁמְחֹו מְאֹד, כִּי זֶה זְמַן רַב שֶׁהֲלֹךְ הֵבִין מֶלֶךְ,
וְלֹא יָדְעוּ הֵיכֵן הוּא, וְהַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן כָּבֵר מִת
בְּטָרָם בִּיאָתָם.

שאלות לחידודא

כחן 38אך:

מעשה ב' ממלך וקיסר (5)

- יפה מאוד היה רק אם מדברים זאת בלתי פה שתוי (שלא בשעת שכרות)
- ה. כמה פעמים מזכיר רבינו במעשה, שהדוקטור (הבת קיסר) ענתה התשובה הנ"ל?
  - פעם אחת
  - פעמיים
  - שלושה פעמים
- ו. האם לבסוף המלכה התחתנה עם הדוקטור (הבת קיסר)?
  - כן
  - לא
- בסוף המלכה התחתנה עם בן הסוחר
- ז. האם כשחזרו המלכה והדוקטור (הבת קיסר) למדינה המלך הזקן היה חי עדיין?
  - כן
  - היה חולה
  - לא

- א. מה אמרה הבת קיסר האם היא דוקטור או לא?
  - אני דוקטור
  - פעם הייתי דוקטור
  - אינני דוקטור
- ב. מה רצו לעשות שרי המלוכה כשראו חכמת הבת קיסר?
  - שהמלכה שלהם (אשתו של בן המלך הזקן) תישא את הדוקטור (הבת קיסר) והוא יהיה המלך
  - להרוג את המלך הזקן
  - שתי התשובות נכונות
- ג. מה אמרו השרים ביום המשתה של הדוקטור (הבת קיסר)?
  - מה יפה היה שהמלכה תישא את הדוקטור (הבת קיסר)
  - מה יפה שנהרוג את המלך הזקן
  - שתי התשובות נכונות
- ד. מה ענתה הדוקטור (הבת קיסר)?
  - יפה מאוד
  - יפה מאוד היה רק אם מדברים זאת בארמון המלוכה של המלך הזקן

דעם רבינ'ם
אעסיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: דעם רבינ'ם ליכט 02-5-3333-72 * לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com